

VERZOEND.

(ZIE DE PLAAT).

De vrede is weér geteekend,
De harmonie hersteld,
De schuld wordt niet gerekend,
Alleen 't berouw geteld.

Eén kus wordt slechts gegeven,
Een, die van liefde spreekt,
Waardoor vaak in het leven
Het hardste harte breekt.

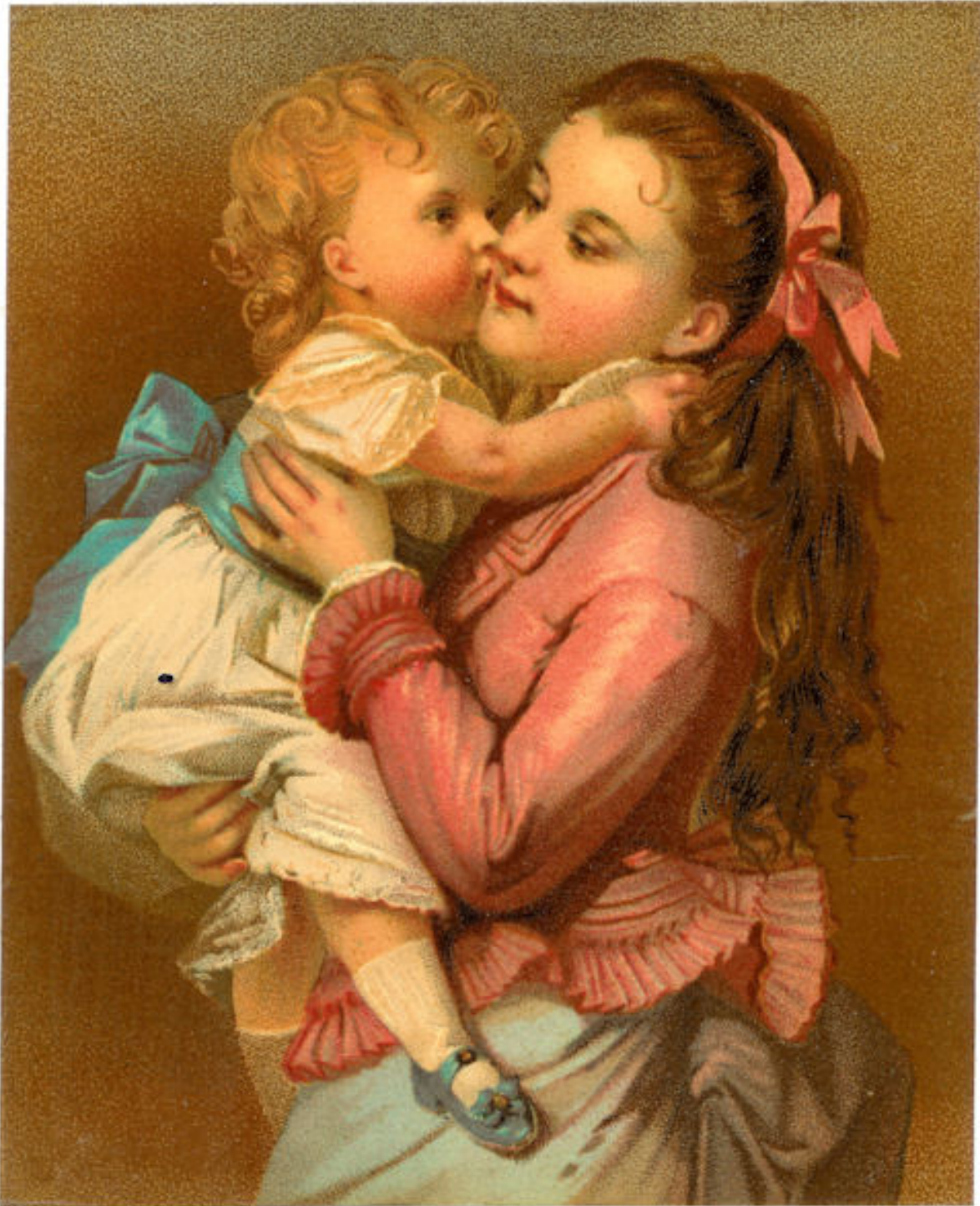
Het kwade wordt vergeten,
Men denkt er zelfs niet aan;
Want waar dit wordt verweten,
Is 't met 't berouw gedaan.

Slechts liefde leert vergeven
Niet eens, maar honderdvond,
Het kwaad, door ons bedreven,
Indien 't ons slechts berouwt.

De liefde leert verdragen,
Verdragen met geduld,
En zal niet angstig vragen:
Aan wien de meeste schuld?

Wees daarom tot vergeven
Ten allen tijd bereid,
't Geeft waarde aan uw leven
Voor tijd en eeuwigheid.

T. K.

VERZOEND.

VALERIA,

OF:

KEIZERIN EN SLAVIN.

I.

Een romeinsche veldheer voor Keizer Diocletianus.

Op een helderen lentemorgen, het was omstreeks midden Maart van het jaar 303 na Christus, toen balsemieke geuren reeds de lucht vervulden, reden twee heeren langs den beroemden Appiusweg naar de wereldstad Rome. Het uiterlijk voorkomen van beiden was wel geschikt om de opmerksaamheid der voorbijgangers te trekken. De oudste, een groote, krachtige man, wiens edel ros sierlijk opgetuigd was, droeg de wapenrusting van een romeinschen hoofdman: een bronzen harnas en rijglaarzen, die ter helft van het been reikten. Op zijn rug droeg hij een rond schild, aan zijne zijde een kort, recht zwaard, op zijn hoofd een schitterenden helm met een paardeharen pluim. Het gebruiende gezicht van den statigen krijgsman verried, dat hij in onderscheidene landen en onder verschillend klimaat aan de brandende zonnestrallen blootgesteld was geweest; wanneer hij nu en dan zijn helm even oplichtte, ten einde zich wat te verkoelen, ontdekte men de heldere kleur van zijn huid op zijn hoog voorhoofd. Zijne korte lokken vertoonden reeds menigen zilveren draad, maar de adelaarsblik van den vijfenvestigjarigen man was nochtans onverzwakt gebleven en zijne gespierde ledematen, alsmede zijne trotsche, moedige houding teekenden, dat hij nog in het bezit van zijne volle mannelijke kracht verkeerde.

De jongste ruiter was in menig opzicht het tegenbeeld van den oudsten, niet enkel door zijne slanke, sierlijke gestalte, zijne prachtige, donkere oogen en zijne lange golvende lokken, maar ook wat zijn kleeding betrof. Hij droeg een sneeuw-witte toga met een schitterenden, scharlakenrooden zoom en daarover een aan den hals met een haak vastgemaakten mantel. Inplaats van een helm droeg hij een zachten vilten hoed, veel gelijkende op het hoofddeksel, dat nu nog in zwang is bij het Italiaansche landvolk, en aan zijne voeten rijgschoenen of sandalen. Inplaats van een zwaard hing aan zijne zijde een metalen koker voor zijn rieten pen en papyrusrol. De in jeugdige, bloeiende schoonheid stralende jongeling telde oogenschijnlijk niet meer dan twintig jaren. Hij was een Griek, Isidorus genaamd en secretaris van zijn begeleider Flaccus Sertorius, een hoofdman van het twaalfde legioen, en met zijn heer op de terugreis van Albano, werwaarts hij door zijne regeering gezonden was voor staatszaken.

»Het nieuwe keizerlijke edict,» begon Sertorius, terwijl hij zich vriendelijk tot zijn secretaris wendde, »zal ons beiden waarschijnlijk binnenkort volop werk te doen geven.»

»Gij schijnt geheel te vergeten, hooge heer,» antwoordde Isidorus, het hoofd buigende. »dat uw onderdanige secretaris niet evenals gij in het bezit van de middelen is om de staatswetenschappen te leeren.»

»O, gij Grieken leert alles,» antwoordde de Romein met een spotachtigen lach. »Daarvoor staat gij bekend!«